Ч. 154. Середа 19 липня (1 серпня) 1906. Рік XVI.

Виходить у Львові що дня (крім неділь гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.
Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.
Письма приймають ся лиш франковані.
Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.
Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостзах на провинциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

Міністер перед своїми виборцями. — Чутка про зменшене уоружень. — Сполучені Держави а Туреччина. — З Росиї.

П. Міністер віроісповідань і просьвіти др. Мархет виголосив перед своїми виборцями, зібраними дня 28 с. м. в Бадені під Віднем бесіду, в котрій оповівши між иншими історию свого покликаня на уряд міністра, заявив, що обіймаючи єго, висказав отверто свої пересьвідченя о конечности енерґічного становища Австриї супротив претенсий Угорщини і що того погляду доси не змінив. Відтак просив др. Мархет виборців, аби були лагідними судиями єго діяльности. Становище міністра просьвіти єсть взагалі тяжке, а тим тяжше для поступового Німця, котрий має управляти просьвітою в Австриї.

В урядових італіяньских кругах говорять, що міністер справ заграничних Тіттоні переговорював з англійским правительством в справі зменшеня уоружень. Коли би всі держави приймили гадку зменшеня оружної сили, то першим ділом італіяньского правительства було би зменшене числа корпусів армії з 12 на 10. О тім зменшеню числа корпусів гадають вже від давна в Італії і то в інтересі самої армії. Розписувано ся о тім вже нераз в часописях і говорено в парляменті, а дискусия відновлює ся на кождім вічи, кілько разів зійде бесіда на справи буджету. В італіяньскій палаті послів суть дві партиї, за і против зменшеня, а одна і друга має між собою найбільші воєнні повaги. Ґенерал Рікотті, бувший міністер війни, єсть найгорячійшим і головним приклонником зменшеня. Так само ґенерал Мараццi, котрий був державним секретарем в міністерстві війни за кабінету Сонніна, належить до рішучих приклонників зменшеня числа корпусів армії.

В Константинополи викликало невдоволенє іменоване дотеперішного посла Сполучених Держав при турецкім дворі, Джона Ляйсмана, амбасадором. Туреччина тим невдоволена і аби показати то невдоволенє, постановила підвисшити становище свого представителя в Вашинґтоні аж в осени. Впрочім ще не знати, хто буде турецким амбасадором в столици північної Америки. О ту посаду боре ся двох вітців, визначних людий на султаньскім дворі. Оба они хотіли, би бачити на тім становищи своїх синів. Один з них то Іззет паша, всемогучий султаньский секретар і єго любимець. Той хотів би аби амбасадором в Вашинґтоні став єго син Меґемед Алї. Цїла двірска партия підпирає Іззета. Але другий отець то також знатний пан. Єсть ним Тевфик паша, міністер справ заграничних, жонатий з Німкинею, родовитою Берлинкою. Єго син, ще молодий чоловік, служить вже полковником в турецкій армії. Єго підпирає партия уряднича. Сполучені Держави обчисляють, що їх представитель дипльоматичний в Константинополи, користаючий з прав амбасадора, буде міг осягнути о много більші користи для своєї держави на поли політичнім і економічнім. Американці бажали би найбільше, аби султан вплинув лагодячо на магомедан з Филиппиньских островів. Ті магомеданці не хотять зложити оружия, хоч їх побратимці християньского віроісповіданя вже давно погодили ся з новим порядком річий. Американців коштує богато крови і гроший борба з загорілим магомеданьским племенем Морос. Отці надіють ся, що султан яко каліф т. є. отець всіх музулман втихомирить Моросів.

Переговори Столипина в цїли утвореня нового кабінету не вінчають ся успіхом, бо Ґучков і Львов не хотять приймити жертвованих їм тек. Також инші усмотрені Столипином представителї суспільности не хотять вступити до кабінету, доки не будуть заведені реформи в ліберальнім дусї, які забезпечили би Росиї мир. Нові вибори до Думи мають бути, як урядово доносять, переведе-

11

Звичай і мода.

(Культурно-історична розвідка. — Написав К. Вербенко).

(Дальше).

Здає ся, що не так то дуже маємо причину славити ся і чванити ся поступом наших часів, бо де лиш сягнемо глубше в історию наших звичаїв і нашого способу житя, можемо переконати ся, що неодно, що ми нині уважаємо за щось нового, ніби доси небувалого, було вже дуже давно перед нами. О тім переконає нас також і історня рукавичок. Вже стародавні Єгиптияни, той високо культурний нарід в глубокій старині, знали рукавички і, як то можна здогадувати ся з їх памятників, платили ними данину. Так само й стародавні Перзи знали і носили рукавички. Грецкий писатель Ксенофон згадує, що Перзи носили футеркові рукавички. У Греків називали ся рукавички „хіротеки“ а у Римлян „діґіталія“. Се послїдне слово каже нам здогадуватись, що Римляни уживали вже рукавичок зовсїм подібних до теперішних, бо з пальцями; они уживали їх головно підчас їдженя, щоби не валяти собі пальців, бо вилок ще не знали, але здає ся, що й носили їх вже досить загально, скоро обставини того вимагали. В 4 столїтю уживано рукавичок до мученя людий. Якого рода були ті рукавички, годі нині знати; здає ся, що то були якісь зелїзні прилади до стисканя людем, котрих мучили, всїх пальців на руці.

В середновічних часах був вже загальний звичай у всїх культурних народів носити рукавички а тоді були в моді особливо богато вишивані рукавички, яких уживали головно достойники церковні і сьвітскі. Ті рукавички вишивано звичайно в тім місци, де зачинають ся пальці і де рукавичка запинає ся повисше долоні, перлами і срібними позолочуваними бляшками, висаджуваними дорогими каменями. Папа Боніфатий VIII. (1294—1303) носив рукавички з білого шовку, шиті іглою і обшиті довкола перлами. З тих часів єсть побожне оповіданє про сьв. Ґудулю, котре розповідає, що тота сьвята вклякла одного разу боса до молитви: якийсь чернець підложив їй під ноги свої рукавички; але она спротивила ся і в тій хвили невидима сила підняла рукавички в гору. Монархи уживали рукавичок при коронациї; були то рукавички також богато вишивані перлами і всїлякими дорогоцїнними каменями. Такі рукавички давних цїсарів німецких знаходять ся нині в цїсарскій скарбници у Відни; на одній з них єсть вишитий цїсарский орел а на другій цїсарска корона, на кождій з них вишиті цьвіти а в кождім цьвітї красують ся перли або дорогоцїнні камені.

Тут треба ще й то згадати, що в середновічних часах була забава, при котрій закладано рукавичку на високу жердку, котру застромлювано в землю; одні відтак боронили тої рукавички а другі здобували єї. Так набирала рукавичка поволи значіня воєнного. Коли якийсь князь піддавав ся другому, то на знак того посилав єму свою рукавичку. У Франциї підчас коронациї короля посьвячувано рукавички окремо. Коли Конрадін, послїдний з Гогенштавфів, дістав ся в руки свого ворога і мав бути страчений, старав ся своє право до наслїдства в той спосіб доказати, що кинув рукавичку між товпу; якийсь лицар підняв єї і віддав єї королеви Петрови з Араґонії а той пізнїйше коронував ся з тою рукавичкою в Палермі на короля. Рукавичка означала колись королївску власть і під знаком королївскої рукавички відбували ся торги та визначувано кари в судах. Кинути комусь рукавичку під ноги значило визвати єго до борби або до поєдинку. Коли цїсар Кароль V. хотів визвати анґлїйского короля, казав свому кухтї кинути єму рукавичку під ноги.

За анґлїйскої королевої Єлисавети настала мода перфумувати рукавички. В тій цїли прали рукавички у воді з рож, сушили, відтак натирали мішаниною з амбри, мошусу і мідалового олію а відтак сушили — за пазухою. Але початок сеї моди єсть далеко старший, бо сягає аж до 11 столїтя і вийшов з Венециї. Венецийский дожа Доменіко Сеіво оженив ся був в 1071 р. з якоюсь Констанциєю Дукас, котра була родом зі Вcходу і відтам занесла звичай перфумувати рукавички. В тих часах роблено найдорожші рукавички із шкірки молодих курий, котру вирізувано з грудий. Але тоті рукавички були в уживаню лиш до 17 столїтя. Відтак роблено рукавички із шкіри ненароджених телят і в тій цїли різано тільні корови. Тоті рукавички, звані „лімерік“, мусїли бути так мягонькі, щоби їх можна було відпо-

ні на основі загального виборчого права. Царский указ в тій справі має незадовго появити ся. Вибори мають розпочати ся в грудни. Мимо того невдоволенє з причини розвязаня Думи не устає. Так н. пр. члени державної ради, вибрані з Москви, переважно професори університету, зложили свої мандати і оголосили протест против розвязаня Думи, подавши рівночасно причини, які їх приневолили зложити. Сей протест зредаґований в дуже острий спосіб. Супротив того правительство, хоч з одного боку розвинуло горячкову діяльність, щоби зробити себе під покривкою лїберальних кличів популярним, з другого боку енерґічно придушує всякі свобіднійші і лїберальнійші прояви. Міністерство внутрішних справ не лиш зарядило, щоби б. послів за їх бесїди в Думі потягнути до одвічальности в судовій дорозї, але й ще в порозуміню з правительственною партиєю веде дальше остру борбу против революціоністів, велячи многих з них арештувати і засуджувати на засланє. Оногди при помочи драґонів і стражників арештовано бувшого посла до Думи з гродненьскої ґубернії, Кондрацука. Рівнож видано приказ арештовати б. посла Вінавера за те, будьто би він ширив фальшиві вісти про царя і устроював збори в шлісельбурскім окрузї. Однак Вінавер утїк. У Виборзї арештовано кілька осіб за розліплюванє манїфесту б. послів Думи. Конфіската дневників на порядку дневнім. Сконфісковано „Русскія Ведомости", „Народ" а застановлена „Байкалская Волна". Замість застановленої „Стран-и" стане незабаром виходити „Ровенство". Все то однак не здержує навіть досить грізних рухів, як пр. неспокоїв у войску та аґрарних розрухів. З Петербурга доносять, що революцийна партия розпочала аґітацию серед вояків военної маринарки. Правительство вислало до Кронштату богато аґентів, а ті арештували оногди 40 вояків. Між вязнеными суть вояки, котрі повнили сиґналову службу. Кораблї одержали приказ причалювати до Кронштадту. — В одоївскім повіті ширять ся аґрарні розрухи. Послїдними часами спалили там хлопи в чотирох дворах стодоли зі збіжем. В Саратівскім спалили хлопи маєток Шмідта. В еткарскім повіті стало ся жертвою пожежі ціле село Еткар. В катеринославскій ґубернії рівнож розпочали ся аґрарні розрухи.

Новинки.

Львів, дня 31-го липня 1906.

— **Дрібні вісти.** Міска рада в Хирові надала почетне горожаньство Є. Е. п. Намістникови гр. Потоцкому за его заслуги коло піднесення торговлї і промислу в Хирові та коло будови тамошної школи. — З Монахова доносять, що кн. Евген Мурат, брат жінки п. міністра гр. Голуховского, їдучи оногди автомобілем, розгорощив собі голову о дерево і погиб на місци.

— **Репертуар рускогo театру** в Підволочисках. (Саля огневої сторожи. — Початок 8 вечером. Абонамент на 6 вистав під ряд 10 К. — Білети продає зелїзнична реставрация): Вівторок дня 31 липня „Суєта", найновійша комедия в 4 діях Карпенка-Карого. — В четвер дня 2 серпня „Свати Мусія", народна оперетка в 3 діях Кропивницкого, музика Порошина. — В суботу 4 серпня „Ямарі" (Мартин Рудокоп), оперетка в 3 діях Целлера. В неділю 5 серпня „Невольник", історичні картини зі співами і танцями в 5 діях Кропивницкого.

— **Еміґрация до Сао Павльо** в сусїдстві Парани поглотила тисячі здорових робітників, а найбільше Русинів з Галичини, котрі дали ся замамити несовістним нагонячам. Робота в Сао Павльо на плянтациях кави переходила всякі сили людскі. З робітниками обходили ся плянтатори гірше худобини, катували їх, морили голодом і стерегли перед утечею. Ледви мала часть тих невільників змогла утечи, прочі вигинули від жовтої пропасниці або під буками. Длятого плянтатори вербують тепер нових робітників, обіцюючи їм золоті гори. Але правительства европейских держав, а між ними і австрийске остерігає всїх, щоби не важили ся їхати до Сао Павльо в Бразилії, бо то країна муки і смерти.

— **Проби з бальонами до кермованя** станули знову на порядку дневнім. В Парижи робить їх Сантос-Дімон, а в Берлинї майор Парзефаль. Оногди відбула ся на полях коло Берлина друга проба з бальоном до кермованя винаходу майора Парзефаля в присутности многих офіцирів і графа Цеппелїна, винахідника бальона до кермованя, котрий свого часу підчас проби на женевскім озері показав ся так само нездалим до кермованя, як многі перед ним і всї по нїм аж доси. Бальоном Парзефаля кермував капітан Кроґ, той сам, що свого часу й бальоном Цеппелїна. На команду: „Пускай!" зачав мотор робити силою 90 коний, крила при бальонї почали чимраз скорше й скорше крутити ся а величезний бальон почав підниматися ся поволи в гору, завернув відтак на схід і зробивши великий каблук, полетїв дальше та підняв ся при тім аж до 1500 метрів висоти. Бальон мав відтак вернути назад на то місце, звідки вилетів, і видко навіть було з долини, що він о то старає ся, але якось не міг рушити з місця. Офіцири і вояки з відділу бальонового ждали нетерпеливо на бальон, щоби дати єму поміч, коли буде спускати ся на долину. Минуло пів години а бальон не міг рушити ся з місця і крила єго обертали ся щораз поволїйше. Нараз один з офіцирів добачив на бальонї червону хоругову, сиґнал що значить: „Спускаємо ся на долину!" Всї кинули ся в ту сторону, де бальон мав спускати ся, але заким ще туди доїхали або добігли, бальон щасливо спустив ся на землю. Отгак нова проба знов не удала ся, а в чім була хиба поки що не знати.

— **Борба з пиянством в Анґлїї.** Померший недавно анґлїйский мілїонер Іван Кровлей записав на ширенє тверезости 6 мілїонів корон. Товариство тверезости, що переняло той запас, буде удержувати трех бесїдників-ширителїв тверезости, котрі будуть їздити по цїлій Анґлїї і проповідувати против пиянства. Один з тих проповідників побирає 16.000 К річно, а другі два по 7.500 К. З иншого запису Кровлея буде товариство тверезости викуповувати концесії на продаж алькоголевих напитків в театрах, концертових салях та в инших місцях призначених на публичні збори. З тої фундациї будуть також діставати запомоги питомцї духовних семинарий в Анґлїї, котрі зобовяжуть ся поборювати пиянство.

— **Саранча на Угорщинї.** Недавно доносили часописи про спустошення саранчі на полях коло Дебрецену. Тепер вже наспіли про то нещастє докладнїйші урядові вісти. В околици Дебрецену знищила саранча поверх 60.000 моргів поля. Велика буря, яка панувала в минувших тиждних, порозносила саранчу аж поза Тису. Она понищила не лише збіже на пни, але також вже повязане в снопи. А то, що саранча недогризла або лишила, не їсть худоба, бо его страшно чути. Для нищення саранчі наймали минувшого року 500 до 600 робітників. Сего року знов працювало над нищенєм саранчі 12 машин з зелїзними щітками. Але то средство не мало великих успіхів. Після гадки фаховців помножить ся саранча на другий рік в трицятеро, а то принесе за собою незміримі шкоди.

— **Горіючі бузьки.** Незвичайно рідкий случай став ся сими днями в однім селї у всхідних Прусах, та перепудив не мало тамошних людий. „Danziger Ztg." так доносить о тій події після оповіданя очевидця: В селї Кальвелен гнїздила ся вже від кількох літ пара бузьків на обломаній на вершку і спорохнавілій тополи. Аж ось перед кількома днями пересунула ся понад селом туча і грім вдарив в тополю а від того займило ся гнїздо і всї бузьки — два старі а три молоді — на нїм. Бідні бузьки, впрочім не поражені, злетїли зараз і з горіючим пірєм летїли до села, щоби тут сїсти де на стрісї. Якийсь селянин побачив то і зміркував зараз небезпечність та на

відно зложені упхати в лупинку з волоского оріха; тах їх і показувано на виставах по склепах. Був також звичай, коли роблено рукавички із шкіри псів а то именно длятого, що пес найвірнійше звіря а рукавичка з его шкіри мала ніби то забезпечувати вірну дружбу.

В теперішних часах роблять рукавички баранкові, з шовку, вовни, бавовни, а по найбільшій части шкіряні. Шкіри уживають з серни, оленя, овець, кіз і кізлят. Що до форми, то бувають рукавички короткі, сягаючі лиш по кістки і довгі аж по локоть і висше. Дальше можуть бути рукавички закриваючі кождий палець окремо і рукавиці лиш з одним пальцем, а наконець рукавички з притятими пальцями, котрі именно тепер вийшли дуже в моду.

Найважнїйшим предметом фабрикациї рукавичок суть рукавички т. зв. ґлясе або ґлянсовані, гладонькі зверха, котрі виробляють з козячої шкіри а найделїкатнїйші із шкіри кізлят; грубші роблять із шкіри ягнят а найгрубші з овець. В тій цїли мусить шкіра мати білу виправу а з тої сторони, що від мяса, мусить бути гладонько і рівно зрізана острим ножем. Виправлену відповідно шкіру красять ще після моди на перлово, жовто брунатно, вишнево і зелено та чорно. Готовий материял крають на кусні, широкі добре на дві долоні, витягають вздовж і складають по шість штук на т. зв. фах, на котрім вистає до гори вістрє зроблене так як зарис руки. За помочию рам притискають відтак шкіру до того фаху а вістрє витинає із всїх штук нараз верхи і споди рукавичок. Так витяті части зшивають відтак разом, або таки руками або за помочию відповідних машин. Готові рукавички вирівнюють ще, витягають, зашивають в мокрі платки і дають під прасу. Так звані даньскі і шведскі рукавички роблять в той спосіб, що обертають їх на верх тим боком, що від мяса, а до середини тим боком, з котрого був волос. Головними місцями виробу рукавичок суть: Відень, Прага, Берлин, Дрездно, Альтенбурґ і т. д. а у Франциї головно Париж. Чиноваті рукавички роблять всюди там, де виробляють панчохи і т. п. иньші вироби.

Колиж тепер перейдемо до моди рукавичок, то мусимо сказати, що найперше місце займає біла рукавичка, котра в спілцї з білою краваткою, фраком і цилїндром у мужчин а з білою або ясною шовковою сукнею у женщин творить найбільшу параду. Чорна рукавичка єсть знаком жалоби. Хто хоче, щоби сьвіт уважав его за елеґанта, за чоловіка, котрий розуміє ся на модї і его вимогах, мусить добре уважати, коли і яких рукавичок уживати і як їх уживати: з весни треба може носити зелені, лїтом може червоні, в осени може теплїйші рукавички; на щодень иньші, від паради иньші; раз треба мати рукавички лиш на руках, иньшим разом можна здоймити з одної або й з обох рук і держати їх в руцї так, щоби було видко. То все така штука, що у многих заступає навіть образованє і здоровий розум. В житю, бачите, придає ся і поплачує иноді й дресура сальонова, длятого добре її на нїй знати ся. В Швеції і Норвеґії та Фінляндії уважають за неприличність подавати комусь руку, не здоймивши рукавички з неї; у нас гадає дехто, що робить вже велику честь, коли подасть руку й в рукавичцї. В Німеччинї був давнїйше звичай, що коли хтось входив до княжої конюшнї, то мусів здоймати рукавички.

А поправдї нащо рукавичка? На то, щоби в зимі хоронила руку від студени, лїтом від пороху і нечистоти, на балях від дїткненя спочених рук. На улици, именно же по містах, рукавичка потрібна, бо нераз треба дотикати ся всїляких досить не чистих а иноді навіть може й шкідливих здоровлю предметів. То оправдує ношенє рукавичок; але носити їх лиш задля самої модної примхи, то не годить ся з розумом. Чиста а до того ще й хороша рука все-таки милїйша для ока, як рукавичка.

(Дальше буде).

знак трівоги почав бити в пожарний дзвін. В одній хвили повибігали перепуджені люди з хат, хто з гаком, хто з коновкою а коли остаточно побачили вже слабо літаючих, але все ще горіючих бузьків, то таки готові були повірити, що то пять чортів а не пять бузьків вирвало ся десь з пекла і літають у воздусі. Забобонні люди не знаючи, що стало ся, почали відганяти тих чортів від села пекольною музикою, котру самі робили в той спосіб, що калатали дошками, били в баняки і кітли і т. п. предмети, аж таки бузьки відлетіли в иншу сторону. Нараз пустив ся дощ і тоді бідні птиці поспадали на землю вже не живі, чорні, до половини спалені а обгорене на них піре ще курило ся.

— **Львівский Індиянин.** І Львів має своїх Індиян, але не таких, що скальпують голови, лиш кишені. Вчера по полудни ходив Краківскою улицею якийсь чоловік в бронзово біло-червонім халаті і з помальованим на „індияньский“ спосіб лицем. Зробило ся збіговиско, люди дивили ся на того якогось Індиянина, гадаючи, що то може справді якийсь правдивий з дружини цирковоі Буфальо-Біля, а злодії, товариші Індиянина, скальпували тимчасом необачним їх кишені. Але на Краківскій площи пізнав полїциян львівского Індиянина, знаного поліциї добре під іменем Петра Юника, та арештував єго разом з єго товаришами Михайлом Кіліяном, шевцем з улиці і Станиславом Недвецким, бетонярем. Індиянина пущено зараз на волю, але єго товаришів задержано на 6 годин в арешті.

— **Катастрофа на зелїзници** над Диямантовим озером З Ню-Йорку доносять під датою 25 липня: Одна із найдивнійших катастроф, які коли бували в Америці, стала ся ві второк дня 24 с. м. на побережу так званого Диямантового озера в західній Америці. Зелїзниця іде тут цілим рядом віядуктів і численних тунелів вздовж озера і по скалах, що єго окружають. На стороні від води спадають ті скали яких 30 метрів глубоко зовсім стрімко, а вода в озері єсть в сім місци на 150 метрів глубока, як і взагалі се озеро належить до тих, що найглубші на сьвіті. Отже згаданого дня гнав туди поспішний поїзд з цілою силою пари і то ще в місци, де зелізниця робить досить прикрий закрут. Нараз вихопила ся льокомотива із шин, вдарила насамперед об скали, відбила ся від них і злетїла в пропасть. Льокомотива потягнула за собою тендер з вуглем, віз почтовий і два Пульманові ваґони (до спаня), котрі в одній хвили щезли в глубині озера. Задні ваґони остались на щасте на шинах. В передних ваґонах було девять пасажирів крім служби зелізничої. З тих ніхто вже не побачив сьвіта божого. Потонувша льокомотива і ваґони лежать так глубоко, що й нурки не могли до них дістати ся.

— **Скарб предків.** В Найденбурґскім окрузі у всхідних Прусах забивав господар Вільгельм Радзановский на своїм ґрунті паль в землю і при тім знайшов в глубині яких 30 центиметрів старосьвітский горнець повен срібних стародавних гроший, між котрими були й дві золоті монети. Всі ті гроші важили $9^3/_4$ фунта. Були то гроші по части прускі, по части польскі і шведскі, ще з часів трийцятьлїтної війни аж до 1690 р. О знайденю того скарбу повідомлено власти, але держава не вдіє тут нічого, бо властитель може поставити доказ, що ґрунт, на котрім він знайшов скарб, єсть вже від 300 літ в єго посїданю, отже то хтось з єго предків закопав ті гроші в часі якоїсь небезпечности.

Телеґрами.

Будапешт 31 липня. Угорский парлямент відрочено до дня 10 жовтня.

Льондон 31 липня. В палаті льордів підчас загальної дискусиї над буджетом маринарки заявив перший льорд адміралїциї, що зі взгляду на великі зміни і на проволоку, яка настала в будові кораблїв за границею, призвала адміралїция за річ справедливу зменшити й в сім році проґраму будови анґлїйскої фльоти; на ту постанову вплинув також і той факт, що сегорічні маневри виказали велику вправність і бійкість анґлїйскої армії.

Петербург 31 липня. (П. Аґ.). Прокуратория розвела судове поступоване против бувших членів Думи, котрі підписали у Виборзї відозву до народу.

Берлин 31 липня. Ранїшні ґазети доносять: Поспішний поїзд „Париж-Кольонія“ викотив ся з шин межи стациями Бюсіер і Сольв в наслідок ушкодженя шини. Льокомотива скотила ся з насипу і топник згинув а машиніст єсть тяжко зранений. З подорожних ніхто не потерпів.

Катеринослав 31 липня. (П. Аґ.) 6.000 робітників з 15 копальні вугля, належачої до французского товариства і до спілки „Рученков-Карпов-Лідієв“, розпочали страйк. На місце страйку виїхав ґенерал-ґубернатор і вирушило войско. Причина страйку єсть натури економічної.

Київ 31 липня. Страти з причини огню в млині Бродского виносять 3 мілїони рублїв.

Бересть литовский 31 липня. В берестейскім повіті арештовано за аґітацию серед населеня бувшого члена Думи Кондрашука.

Єлисаветполь 31 липня. (П. А.). По пятидневий перерві в руху телеґрафічнім доносять, що борба межи Вірменами а Татарами веде ся дальше. — В Суши згинуло богато осіб; тепер настав там спокій завдяки успішному посередництву властий і заступників міста.

Петербург 31 липня. Дивізия піхоти, котру недавно тому відкомендовано до Петербурга, вернула назад до Красного Села.

Петербург 31 липня. (П. А.). Благодарні богослуженя з нагоди розвязаня Думи, відправлені вчера в церквах в більшій части провінціональних міст, відбули ся в найбільшім порядку при численній участи жителів.

Петербург 30 липня. О звістнім вже з депеши нападі на друкарню Сеґалля доносять, що виновники нападу могли в часі від пів до 12 год. в полудне до 5 год. по полудни видрукувати 5000 примірників виборґскої відозви. Не арештовано нїкого.

Токіо 31 липня. Шефом ґенерального штабу (на місце Кодами) іменований ґен. Оку.

НАДІСЛАНЕ.

ОГОЛОШЕНЄ.

Рух поїздів

важний від дня 1-го мая 1906.

посп.	особ.	Приходять до Львова
		в день
	6 10	З Іцкан, Чорткова, Делятина (ч. Коломию)
	7·00	„ Підволочиск, Бродів (на Підзамче)
	7·20	„ Підволочиск, Бродів (на гол. дворець)
	7·29	„ Лавочного, Борислава, Калуша
	7·50	„ Рави рускої, Сокаля
	8 05	„ Станиславова, Жидачева
	8·15	„ Самбора, Сянока, Хирова
	8·18	„ Яворова
	8·45	„ Кракова, Відня, Любачева, Хирова
	10·05	„ Коломиї, Жидачева, Потутор
	10·35	„ Ряшева, Ярослава, Любачева
	11 45	„ Підволочиск, Гусятина, Копичинець
	11·50	„ Лавочного, Калуша, Стрия, Борислава
1·30		„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова (ч. Пер.)
1·40		„ Іцкан, Чорткова, Калуша, Заліщик
	1·50	„ Самбора, Сянока, Стрілок
2·05		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (на Підз.)
2 20		„ Підволочиск, Бродів, Грималова (гол. дв.)
	3 55	„ Тухлї ($^{15}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$), Сколього ($^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$)
	4·37	„ Яворова
	4·50	„ Белзця, Сокаля, Рави рускої
	5 25	„ Кракова, Відня, Хирова (на Підзамче)
	5·45	„ Іцкан, Жидачева, Калуша
	5·50	„ Підволочиск, (Одеси), Бродів, Потутор
		в ночи
8·40		З Кракова, Відня, Сянока
	9·05	З Іцкан, Потутор, Чорткова
	9·20	„ Самбора, Хирова, Ясла
	9·30	„ Кракова, Відня, Сянока, Хирова
	10·12	„ Підволочиск, Бродів, Скали (на Підзамче)
	10·30	„ Підволочиск, Бродів, Скали (гол. дворець)
	10·50	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
12·20		„ Іцкан, Жидачева, Заліщик
2·31		„ Кракова, Ясла, Хирова

посп.	особ.	Відходять зі Львова
		в день
	6·15	До Іцкан, Потутор, Чорткова
	6·20	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина
	6·35	„ Підволочиск, Бродів, Гусятина (з Підз.)
	6·55	„ Яворова
	7·30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
8·25		„ Кракова, Відня, Любачева
	8·35	„ Кракова, Сянока, Відня
	8 55	„ Самбора, Стрілок, Сянока
	9·20	„ Іцкан, Калуша, Делятина
	10·45	„ Белзця, Сокаля, Любачева
	10·55	„ Підволочиск, Бродів, Грималова
	11·15	„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·21		„ Підволочиск, Бродів
2·36		„ Підволочиск, Бродів (з Підзамча)
2·40		„ Іцкан, Калуша, Чорткова
2 45		„ Кракова, Відня
	2 30	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	3 30	„ Коломиї, Жидачева
	4·05	„ Ряшева, Любачева
	4·15	„ Самбора, Хирова
		в ночи
	6·00	До Яворова
	6·15	„ Підволочиск
	6 25	„ Лавочного, Калуша, Дрогобича
	6·35	„ Кракова, Відня, Хирова
	7·25	„ Рави рускої, Сокаля
	9·10	„ Станиславова, Чорткова
	9·50	„ Підволочиск, Бродів
	10·05	„ Перемишля ($^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$), Хирова
	10·40	„ Іцкан, Чорткова, Заліщик
	10·51	„ Самбора, Хирова, Сянока
	11·00	„ Кракова, Відня
	11·15	„ Підволочиск, Грималова, Скали
	11·30	„ Стрия, Дрогобича, Борислава
12·45		„ Кракова, Відня
2·51		„ Іцкан, Калуша

Замітка. Поїзди приходять і відходять після часу середно-европейского, котрий обовязує також у Львові. Звичайні білети їзди як і всякі иньші білети, ілюстровані провідники, розклади їзди і т. п. можна набувати цілий день в містовім бюрі ц. к. зелізниць державних, пасаж Гавсмана ч. 9.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лобиньского, під зарядом І. Недовада. (Телефона ч. 527).